

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

DEVELOPMENT OF KAAP COMPOSITION WORKSHEETS OF KAAP FOR MATTAYOMSUKSA II STUDENTS

ยศชวิน กุลด้วง
Yoschawin Guldoung

อาจารย์ประจำโรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
Lecturer of Wat Phrasimhadhat Secondary Demonstration School Phranakhon Rajabhat University
yos3011@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะกับการจัดการเรียนรู้ตามปกติ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มทดลอง 50 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ และ กลุ่มควบคุม 50 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติ (ตามหลักสูตรสถานศึกษา) โดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 12 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เนื้อหาเดียวกันในการทดลอง ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ แผนการจัดการเรียนรู้ตามปกติ (ตามหลักสูตรสถานศึกษา) และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าสถิติ t-test แบบ Independent และ t-test แบบ Dependent

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ

การพัฒนาแบบฝึกทักษะ การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์

ABSTRACT

The objective of this study was to compare Mathayomsuksa II students' achievement in Kaap composition, Wat Pra Srimahadhat Secondary Demonstration School, Phranakhon Rajabhat University, through Kaap composing worksheet and the teacher's manual.

The sample were 100 Mathayomsuksa II students at Wat Pra Srimahadhat Secondary Demonstration School, Phranakhon Rajabhat University, in the first semester of 2012 academic year. They were randomly assigned into two groups. The experimental group, selected by Cluster Random Sampling, and the control groups with 50 students in each. The experimental group was taught through Kaap composing worksheet; the control group was taught according to the teacher's manual. Each group was taught for twelve fifty-minute periods. The research design was Randomized Control Group Pretest-Posttest Design. The instruments were Kaap composing work-sheet, the teacher's manual, students' achievement test on Kaap composing comprehension. The data were analyzed by t-test independent and dependent t-test for independent and dependent sample.

The results of the study indicated that:

1. The students' accomplishment on Kaap composition the experimental group and the control group was significantly different at the .01 level.

2. The students' accomplishment on Thai language on Kaap composition after through of the experimental group was significantly different at the .01 level.

3. The students' accomplishment on Thai language on Kaap composition the teacher's manual of the control group was higher at the .01 level of significance after they were taught with the kaap composition worksheets

Keywords

Development of skill, Kaap composing worksheet

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ และวัฒนธรรมประจำชาติที่แสดงออกถึงความเป็นไทยเป็นเครื่องมือที่ใช้ในสื่อสาร ย่อมสื่อออกมาให้เห็นถึงพื้นฐานการถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ ตลอดจนความรู้สึกของผู้สื่อได้เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นความสนุกสนาน เปรียบเทียบโดยเฉพาะการเขียนออกมาเป็นคำประพันธ์ร้อยแก้วหรือร้อยกรองประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน และร่าย ดังที่ บุญเหลือ โจนโน (2549) กล่าวว่า การประพันธ์เป็นคำกลาง ๆ ไม่ได้หมายถึงร้อยกรองหรือร้อยแก้ว แต่ทั้งสองประเภทเป็นการถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ สื่อออกมาให้ได้รับรู้โดยมีภาษาเป็นสื่อกลางในการรับรู้

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กล่าวว่า มุ่งให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และได้แนะวิธีการจัดการเรียนรู้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ การออกแบบ การเรียนรู้ บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน อีกทั้งได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยว่า ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือสื่อสารติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจธุระ การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยอย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัยและสร้างสรรค์

ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 พบว่า หลักสูตรได้ให้ความสำคัญกับการแต่งคำประพันธ์ หรือร้อยกรองไว้ใน สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติและหลักการใช้ภาษาไทยกำหนดให้นักเรียนศึกษาวรรณคดีกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งคำประพันธ์ประเภทต่าง ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) แต่ที่ผ่านมาการสอนบทร้อยกรองไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังที่งานวิจัยของเบญจวรรณ วิเชียรครุฑ (2552)

ระบุปัญหาการเรียนการสอนร้อยละ 60 ว่าเป็นงานเขียนที่ยากและซับซ้อนมากกว่างานเขียนประเภทอื่น ๆ เพราะต้องมีลักษณะทางฉันทลักษณ์ และต้องใช้ความสามารถในการเขียนถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจินตนาการ และอารมณ์ที่เด่นชัดเป็นรูปธรรม และสามารถสื่อให้ผู้อ่านรับรู้เจตนารมณ์ของผู้เขียนหรือผู้แต่งด้วย สอดคล้องกับสุกัญญา จันทรเพ็ญ (2524) ระบุถึงปัญหาการเรียนการสอนร้อยละ 60 ที่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรว่าเกิดจากครูให้ความสำคัญกับฉันทลักษณ์ และให้ความเข้าใจเกี่ยวกับศัพท์ ความหมาย เนื้อหาของบทร้อยกรองมากกว่าที่จะให้ความสำคัญกับกิจกรรมการสอนเขียนที่จะนำไปสู่การจินตนาการและความคิดจึงทำให้เห็นว่า การพัฒนาระบบการเรียนการสอนเป็นเรื่องสำคัญจะเห็นว่า การแต่งคำประพันธ์หรือการเขียนบทร้อยกรองเป็นงานเขียนที่มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ แต่เป็นงานเขียนที่ยากและซับซ้อนมากกว่า งานเขียนประเภทอื่น ๆ เพราะต้องมีลักษณะบังคับทางฉันทลักษณ์ และต้องใช้ความสามารถในการเขียนถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจินตนาการ และอารมณ์ที่เป็นนามธรรมให้เห็นเด่นชัดเป็นรูปธรรม และสามารถสื่อสารให้ผู้อ่านได้รับรู้ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนหรือผู้แต่งด้วย ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2523) กล่าวไว้ว่า บทประพันธ์จะช่วยธำรงรักษาสมบัติ วัฒนธรรมของชาติไว้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะบทประพันธ์ที่เป็นร้อยกรอง จะช่วยสะท้อนวัฒนธรรมในแง่ต่าง ๆ ออกมาให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้อย่างกว้างขวางและสืบทอดกันต่อ ๆ ไปไม่มีวันสิ้นสุด เพราะร้อยกรองมีเสียงสัมผัสคล้องจองทำให้จำง่ายและจำได้นานซึ่งสอดคล้องกับ ถวัลย์ มาศจรัส (2546) กล่าวไว้ว่าร้อยกรองมีลักษณะเด่นมากมาย เช่น สร้างภาพได้ตามจินตนาการ ด้วยถ้อยคำเพียงไม่กี่คำมีเสียงและจังหวะไพเราะดุดนตรี ให้ความนึกคิดที่ลึกซึ้งก่อให้เกิดความสะเทือนใจ ช่วยให้จำเรื่องราวได้ง่ายขึ้น

โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ได้จัดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น วิสัยทัศน์ว่าให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารอย่างดีมีความสามารถในการอ่าน การเขียน การพูด การฟังอย่างดี มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผล และจากข้อมูลเอกสารรายงานประจำปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (มัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ, 2554) ระบุว่า ผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ยังมีนักเรียนที่ได้คะแนนร้อยละ 38 ของคะแนนเต็มซึ่งเป็นเกณฑ์ระดับต่ำ แม้ว่าจะพยายามส่งเสริมการฟัง พูด อ่าน และเขียนแล้วก็ตามแต่สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยยังคงมีอยู่ครูสอนภาษาไทยส่วนมากเน้นสอนบรรยายครูเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นเนื้อหามากกว่าการฝึกทักษะโดยตรง เป็นผลให้ทักษะ

ที่เกิดขึ้นหลังการสอนมีทั้งทักษะฟังประสงค์ และไม่ฟังประสงค์จากสภาพปัญหาดังกล่าว พบว่าการขาดทักษะและเทคนิคการสอนภาษาไทยเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะทางการฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์ (2538) ได้กล่าวไว้ว่า การที่ครูไม่ได้นำเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเป็นสาเหตุให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบวิชาภาษาไทยเพราะเนื้อหาซ้ำซากจำเจและสาเหตุที่สำคัญคือ ครูยังขาดเทคนิคการสอนที่เร้าใจ ขาดความเอาใจใส่ที่จะพยายามคิดหาวิธีสอนที่แปลกใหม่ ครูส่วนใหญ่ยังใช้วิธีบรรยายเนื้อหาตามหนังสือที่เรียนโดยยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมและแสดงความคิดเห็นจึงทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย เพราะฉะนั้นครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เอื้อให้เด็กเกิดความเข้าใจในทักษะภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกพัฒนาทักษะภาษาไทยเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันให้ประสานสอดคล้องกัน

จากแนวคิดเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนการแต่งคำประพันธ์ยังมีความสำคัญ แต่การจัดการเรียนการสอนร้อยกรองไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทำให้ครูผู้สอนต้องพัฒนาการสอน โดยคิดค้นวิธีสอนและหาสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจ และทันสมัยเข้ามาใช้ในรูปแบบต่าง ๆ น่าสนใจและทันสมัยเข้ามาใช้ เช่น บทเรียนสำเร็จรูป การเรียนแบบอีเลิร์นนิง (e-Learning) และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น

แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ฝึกฝนทักษะหรือสร้างความคิดรวบยอด ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และรวดเร็ว เนื่องจากลักษณะของวิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะครูจะต้องฝึกฝน หรือให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ นอกจากนี้แบบฝึกเป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมจากแบบเรียนช่วยลดความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง ช่วยให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น และสามารถใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้หลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง การสร้างแบบฝึกมีกระบวนการสร้างอย่างเป็นระบบระเบียบทำให้ลดภาระงานของครูสะดวกต่อการนำไปใช้

แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ เป็นแบบฝึกที่นักเรียนต้องลงมือทำและใช้ความคิด ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็วเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เร้าใจการนำสื่อการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกมาใช้ในการพัฒนาการสอน จุดมุ่งหมายเพื่อพานักเรียนไปสู่การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่สูงขึ้น และลักษณะของแบบฝึกเป็นการฝึกซ้ำ ๆ ทบทวนบ่อย ๆ เกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้รวดเร็วและดียิ่งขึ้น และวิธีที่จะฝึกทักษะแบบฝึกทางภาษาให้ได้ผลดีอีกวิธีหนึ่ง

คือ การฝึกทักษะด้วยแบบฝึกทักษะ แบบฝึกทักษะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในการสอนภาษาต่างประเทศที่กรมวิชาการ (2535) กล่าวว่า แบบฝึกจะทำให้เด็กเกิดความแม่นยำ คล่องแคล่วในแต่ละทักษะ สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินทักษะทางภาษาของนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ภูมิศรี จันทร์ดา (2538) ได้กล่าวว่า เด็กนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกชนิดต่าง ๆ มีความคงทนในการเรียนรู้ได้ดี เพราะนักเรียนได้ฝึกกระทำบ่อย ๆ นักเรียนได้ลงมือกระทำเองและนักเรียนเกิดความสนุกสนานในการทำแบบฝึกหัด

เมื่อพิจารณาจากหลักการดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาแบบฝึกทักษะ การเขียนคำประพันธ์ประเภทกาพย์ มาทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ และการสอนตามปกติเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนกับหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์กับนักเรียนที่เรียนรู้ตามปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนกับหลังการจัดการเรียนรู้ตามปกติ

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. ได้แบบฝึกทักษะที่มีคุณภาพไว้ใช้สอนวิชาภาษาไทยเรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาไทย นำไปสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทต่าง ๆ ในวิชาภาษาไทยต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตประชากร

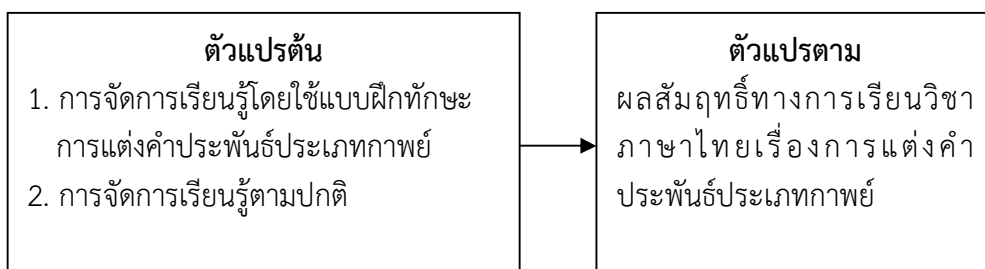
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 200 คน
กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 ที่ศึกษาศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 50 คน เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 50 คน เป็นกลุ่มควบคุม ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยจับฉลากมา 1 ห้องเรียน สำหรับกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียนสำหรับการสอนตามปกติ

ขอบเขตระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ใช้เวลาทดลอง 12 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน ทดสอบก่อนเรียน (pre-test) 1 คาบ ทดสอบหลังเรียน (post - test) 1 คาบ

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ฝึกทักษะการเขียนกาพย์ให้แก่ผู้เรียนแบบฝึกทักษะประกอบไปด้วย ส่วนที่เป็นเนื้อหาและความรู้ และส่วนที่เป็นแบบฝึกปฏิบัติจนเกิดความสามารถในทักษะนั้น

แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ หมายถึง สื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อพัฒนาทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งประกอบไปด้วย

1. จุดประสงค์การเรียนรู้
2. คำแนะนำและข้อปฏิบัติในการใช้การดำเนินกิจกรรมในการฝึก
3. เนื้อหาสาระ/ใบความรู้
4. กิจกรรมและแบบฝึกหัดที่ต้องฝึกปฏิบัติมีทั้งหมด 5 ชุด ดังนี้
 - ชุดที่ 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกาพย์
 - ชุดที่ 2 สัมผัสสระ-สัมผัสพยัญชนะและคำคล้องจอง
 - ชุดที่ 3 การแต่งกาพย์ยานี 11
 - ชุดที่ 4 การแต่งกาพย์ฉก 16
 - ชุดที่ 5 การแต่งกาพย์สุรางคนางค์ 28

การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยนำการใช้แบบฝึกทักษะมาสอนการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์

การจัดการเรียนรู้ตามปกติ หมายถึง วิธีการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนโดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ชื่นนำเข้าสู่บทเรียน ครูสนทนาซักถามหรือใช้สื่อต่าง ๆ กระตุ้นความสนใจของนักเรียน

ขั้นที่ 2 ชื่นสอนและให้แนวทางในการจัดการเรียนรู้ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อเรียนการแต่งกาพย์จะต้องแต่งกาพย์ได้ และให้นักเรียนศึกษาใบความรู้ จากนั้นให้แนวทางในการแต่ง

ขั้นที่ 3 ชื่นสรุปครูและนักเรียนร่วมกันสรุปและนำผลงานการแต่งกาพย์มาอ่านให้เพื่อน ๆ ในห้องฟังขั้นที่ 4 สังเกตพฤติกรรมและตรวจผลงานนักเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ หมายถึงความสามารถของนักเรียนด้าน ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ ของนักเรียนที่วัดได้จากการทำคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ แบบปรนัยเลือกตอบ จำนวน 40 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์
2. แผนการจัดการเรียนรู้ตามปกติ
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ทดสอบก่อนทดลอง (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว

2. ดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยทำการสอนทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองด้วยตนเองใช้เนื้อหาเดียวกันคือ การแต่งกาพย์ยานี 11 การแต่งกาพย์ฉก 16 การแต่งกาพย์สุรางคนางค์ 28 จำนวนคาบเท่ากัน ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาทีเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

กลุ่มทดลอง ได้รับการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งกาพย์

กลุ่มควบคุม ได้รับการเรียนรู้ตามปกติ

3. เมื่อทดลองครบ 12 คาบแล้วทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) กับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ในการสอบก่อนการทดลอง

4. ตรวจสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลการทดลองมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติดังนี้

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean)

2. สถิติในการตรวจสอบของเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ (ล้วน สายยศ; อังคณา สายยศ, 2539, หน้า 248-249)

2.2 หาคความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ โดยใช้เทคนิค 27% จากตาราง จุง เตย์ ฟาน (Chung Teh Fan. K52, pp. 1-32)

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 123)

3. สถิติที่ใช้ตรวจสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์แบบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test for Independent Sample ตามสมมติฐานในข้อ 1 (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ, 2539, หน้า 100-104)

3.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ที่ได้จากการสอบก่อนเรียนกับหลังเรียนภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้ t-test for dependent Sample ตามสมมติฐาน ข้อ 2 ข้อ 3 (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ, 2539, หน้า 104-106)

สรุปผลการวิจัย

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยแบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์กับการจัดการเรียนรู้ตามปกติโดยวิธีทางสถิติ t-test for Independent Sample ผลปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแบบ ผูกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์กับการจัดการเรียนรู้ตามปกติ

การจัดการเรียนรู้	n	$\bar{X}$	SD	t	p
โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์	50	28.56	5.64	3.87*	.000
การเรียนรู้ตามปกติ	50	24.56	4.64		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 1 เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่า

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยแบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง โดยวิธีทางสถิติ t-test for Dependent Sample ผลปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยแบบฝึกทักษะแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์

ผลการทดสอบ	n	$\bar{X}$	SD	$\sum D$	$\sum D^2$	t	p
ก่อนการทดลอง	50	16.18	3.87	619	9815	13.21 *	.000
หลังการทดลอง	50	28.56	5.64				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์พบว่า หลังการได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ นักเรียนมีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง โดยวิธีทางสถิติ t-test for Dependent Sample ผลปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติ

ผลการทดสอบ	n	$\bar{X}$	SD	$\sum D$	$\sum D^2$	t	p
ก่อนการทดลอง	50	13.94	3.51	531	6955	14.49 *	.000
หลังการทดลอง	50	24.56	4.64				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติพบว่า หลังการได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติ นักเรียนมีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติผลการศึกษาอภิปรายตามลำดับสมมติฐานได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันโดย

นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่า

จากผลการทดลองพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัย ของกาญจนา อูตรวิเชียร (2538) ได้ศึกษาความสามารถด้านการเรียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย และความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่การงานในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกทักษะกับแบบฝึกตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับการใช้แบบฝึกตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการทดลองแสดงให้เห็นว่า การสอนภาษาไทยเรื่อง การแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์โดยใช้แบบฝึกทักษะนั้น ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากการเรียนโดยแบบฝึกทักษะนั้นสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีเนื่องจากผู้เรียนได้ฝึกทักษะจากกิจกรรมที่หลากหลาย ได้แก่ การโยงคำ การคิดคำ การเลือกสรรคำมาใช้ในการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ตามขั้นตอนในแต่ละชุดกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ ผู้เรียนร่วมกันคิดค้นหาคำตอบในการทำกิจกรรมในแต่ละแบบฝึก ช่วยเพิ่มความสนุกสนานในการทำกิจกรรมยิ่งขึ้นทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

2. จากสมมติฐานที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันคือ หลังการได้จัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ นักเรียนมีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยแบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์หลังการทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุติดา คงดวง (2549) ที่ได้ศึกษาค้นคว้าพบว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสละกามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นโดยเขียนสละก่าได้ดีกว่าหลังการใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากการสอนวิชาภาษาไทยเรื่องแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์นั้นเป็นการฝึกทักษะเป็นส่วนที่จะ

ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ฝึกจากง่ายไปหายากในแต่ละแบบฝึกทักษะมีความยากง่ายที่เหมาะสม เหตุผลดังกล่าวนี้เป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติก่อนการทดลองกับหลังการทดลองแตกต่างกันคือ หลังการได้การจัดการเรียนรู้ตามปกติ นักเรียนมีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนทดลอง

จากผลการทดลอง พบว่า หลังจากนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้นั้นคือคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนก่อนการทดลองต่ำกว่าหลังการทดลองที่เป็นเช่นนั้นเพราะแผนการสอนตามปกติได้จัดสร้างอย่างเป็นระบบและพัฒนาต่อเนื่องสม่ำเสมอโดยสถานศึกษา รวมทั้งการจัดสาระการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมสอดคล้องต่อความต้องการของนักเรียน และตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่นักเรียนควรเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของ มยุรี อนันตมงคล (2536) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การฝึกทักษะเพื่อให้ได้ผลว่า การฝึกทักษะด้านหนึ่งด้านใดอยู่ที่ได้การเลือกเรื่อง เนื้อหาและกิจกรรมที่จัดให้เข้ากับเรื่องและวัตถุประสงค์ของการฝึก การจัดกิจกรรมตามปกติยังเอื้อต่อการจัดกิจกรรมกลุ่มจึงเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมอภิปรายแสดงความคิดเห็นของผู้อื่นโดยมีครูคอยให้คำแนะนำและให้ความรู้เพิ่มเติมตลอดเวลา

จากเหตุผลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนและกิจกรรมในปกติเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ตามปกติหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

ข้อเสนอแนะทั่วไป

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และการทำวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้

1. ควรนำแบบฝึกทักษะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปใช้กับทุกห้องเรียนและเผยแพร่ไปใช้ในโรงเรียนอื่น ๆ ต่อไป

2. ควรมีการพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะ ให้เป็นบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย หรือบทเรียนเครือข่ายที่สามารถเผยแพร่ความรู้ให้กับผู้ที่สนใจบนเครือข่ายทางอินเทอร์เน็ต

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะให้เป็นแบบเรียนสำเร็จรูปแบบเป็นเล่ม และแบบคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อผู้เรียนจะได้นำไปฝึกฝนด้วยตนเอง และควรนำไปใช้ศึกษาผลการสอนกับนักเรียนในระดับที่สูงขึ้น
2. ควรมีการสร้างแบบฝึกทักษะในเนื้อหาอื่น ๆ และในระดับชั้นอื่น ๆ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในหลาย ๆ ด้าน ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). **ประมวลศัพท์บัญญัติการศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กาญจนา อุตริเชียร. (2538). **การเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ วิชาภาษาไทยและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการใช้แบบฝึกตามคู่มือครู**. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จตุตา คงด้วง. (2549). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์เสนี) 4**. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การมัธยมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2523). **การประพันธ์**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). **นวัตกรรมการศึกษาชุดแบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาผู้เรียนและการจัดทำผลงานวิชาการอาจารย์ 3 และบุคลากรทางการศึกษา (ครูชำนาญการ ครูเชี่ยวชาญ และครูเชี่ยวชาญพิเศษ)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธารอักษร.
- บุญเหลือ โจมโน (2549). **การแต่งคำประพันธ์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- เบญจวรรณ วิเชียรครุฑ. (2552). การพัฒนาแบบฝึกการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชประชาสถาย ฝ่ายมัธยม
รัชดาภิเษกในพระบรมราชูปถัมภ์. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
(การมัธยมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียน. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทร วิโรฒประสานมิตร.
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2545). หลักการวัดผลและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภูมิศรี จันทรดา. (2538). แบบฝึกเสริมทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพเรื่อง
ฟักทองของนิสิตประกอบการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาไทย) บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มยุรี อนันตมงคล. (2536). จะสอนภาษาไทยให้สนุกได้อย่างไร. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ :
ชมรมเด็ก ภาควิชาวัดผลและวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- สาธิตวัดพระศรี, โรงเรียน. (2554). รายงานประจำปีการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ราชภัฏพระนคร.
- สุกัญญา จันทรเพ็ญ. (2524). การสร้างแบบฝึกการเขียนกลอนเชิงสร้างสรรค์สำหรับ
นักศึกษาระดับ ป.กศ.สูง วิทยาลัยครูอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุจิต เพียรชอบ; และสายใจ อินทร์ทรัพย์. (2538). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- Fan, Chung-Teh. (1952). Hem Analysis Tab Princeton. New Jersey :
Education Testing Service.